

טעמו וראו

פנינים יקרים ושיחות חיזוק

מפי המשפיע הנפלא הר"ח רבי דוד אייזנבאך שליט"א

♦ גיליון ו' פרשת שלח - תש"פ

פרשת שלח

ומצאת תאמין (מגילה ו') מבואר במפרשים שזה ענין של מציאה, כי היגיעה היא כאן והמציאה היא במקום אחר)

כאשר ימצא לפעמים שהאדם זקוק לשתדלנותו של עסקן מסויים, אך כיון שקשה להשיגו, הוא מנסה את מזלו ומהפך עולמות אצל אחרים שינצלו את קשריהם לסדר לו פרוטקציה אצל אותו עסקן, אך למעשה סיבב הקב"ה שאותו אחר לא מילא את בקשתו, או שניסה להשיגו ולא הצליח, והנה לפתע סיבבה ההשגחה העליונה שהוא פוגשו ברחוב או נוסע יחד איתו על האוטובוס וכדומה, ונפקחו עיניו לראות ולהאמין, כי ידו והשתדלותו אינם עושים מאומה, ולא כפי שחשב בתחילה שעליו להפעיל קשרים אצל זה וזה, ורק כך ישיג את משאלתו, אך בורא עולם הראה לו כי רבות מחשבות בלב איש, אבל רק עצת ה' היא תקום, הוא לבדו מנהל ועושה לכל המעשים ומבלעדיו אין עוד. ומה שגזרו מלמעלה שיהיה לך, יגיע גם ללא פועל ידיך כלל.

סיפור איך שהשתדלות אינה מועילה כלום

בענין זה מובא מה שסיפרו צדיקים, על יהודי עובר אורח שנדד בדרכו, ובהגיעו לעיר ביקש לו מקום הכנסת אורחים, כדי להשביע רעבונו שהציקתו, הראו לו את הדרך המובילה לביתו של מכניס האורחים המפורסם בעיר, אך

כזאת פגומה היא ועלולה היא להביא את האדם לידי כפירה.

כדמצינו גבי יוסף הצדיק כיון שאמר לשר המשקים כי אם זכרתני והזכרתני ניתוספו לו שתי שנים בבית האסורים, ומבואר במפרשים שהחטא היה במה שהכפיל לומר פעמיים והזכרתני, שזה כבר בגדר השתדלות מיותרת לגברא רבה דכוותיה.

להפריד בין ההשתדלות להתוצאה

יסוד גדול זה הוא רחב מניינים, ונתרגם אותו לחיי היום יום, השתדלות פירושה, שהאדם עושה פעולה מסויימת אשר לפי ראות עיניו נראה שפעולה זו נכונה היא ואף מותרת בכדי שישג את רצונו ומטרתו, אבל כאן חייב האדם להפעיל את מחשבתו ולהפריד בסכין חדה כל קשר בין פעולת ההשתדלות לבין התוצאה, כך שלא יחשוב אף לרגע שאותה פעולה היא היא שגרמה לו את התוצאה המבורכת.

ואף שכלפי חוץ נראה לאדם כי על ידי מעשי ידיו ופעולותיו ישלח ה' ברכה בהשתדלות זו דוקא, אבל לכשיתבונן היטב ויבדוק לאחור את ההיסטוריה שלו, יווכח כי במרבית הפעמים שעסק לפרנסתו או לשאר צרכי ביתו, לא הפעולה שעשה היא שהביאה לו את התוצאה, ולרוב אדם משתדל ועמל במקום זה והקב"ה מזמין לו ריוח והצלחה במקום אחר (ענין זה ידוע גם ברוחניות, יגעת

כשאנו ניגשים לשמוע ללמוד וללמד בפרשת חטא המרגלים, יש להקדים ולקבוע כי אין לנו עסק בהבנת מעשיהם של דור המדבר - דור דעה, כי גבוה מעל גבוה ונשגבה היא מבינתנו הדלה, אלא תורה היא וללמוד אנו צריכים להפיק את הלקח הנלמד במושגים הנוגעים בחיינו.

יסוד חובת ההשתדלות

ואופני ההיתר והאיסור בה

הנה כי כן יש להתבונן, הרי ענין ההשתדלות נגזרה עלינו בחוקי הבריאה מיוצר בראשית, שציוה על האדם לעבוד את האדמה והוא יאכל בלחמו בזיעת אפו, ואם כן ראוי לבאר מה פשעם ומה חטאתם של המרגלים, הרי כפי הנראה בפשטות הם בקשו לעשות השתדלות, לידע מתחילה כיצד לכבוש הארץ כמצות ה' עליהם, והרי גם יהושע שלח שני אנשים מרגלים לראות את הארץ ואת יריחו, ולא מצינו שנענשו ישראל על כך.

אמנם אף שענין ההשתדלות מוכרחת היא ומותרת, מכל מקום היא מוגבלת בהשתדלות פשוטה גרידא, אמנם אם האדם פורץ את גבול ההשתדלות ועוסק בריבוי ההשתדלות הרי הוא מוכיח במעשיו כי הוא סמוך לבו ובטוח על השתדלותו, וחושב שככל שירבה בה יתרבה הונו, השתדלות

הלה טעה ונקש על דלתו של השכן ממול ושאל: האם כאן ניתן לקבל אוכל למלא רעבוני, ענה לו האיש אכן כן בוודאי תקבל כאן אוכל כרצונך, אבל הרי אין לחם חינום, עליך להטות שכם, צא היערה לחטוב עצים עבורי שיהיה די להסקה ולבישול, והבא הביתה, ואז תוכל למלא נפשך הרעבה, בלית ברירה כשגופו מתכווץ מרעב הלך ליער וחטב עצים כשהוא מזיע ומתנשף, וכשמילא עגלתו חזר העירה לביתו של אותו מכניס אורחים, ומתחנן שכבר גייש לו האוכל, אז הראה לו האיש להיכנס אל השכן ממול שם יקבל אוכל די מחסורו אשר יחסר לו, השכן שפתח הדלת ראה לנגדו איש מיוזע ומיוגע השואל ומתחנן: היכן האוכל שלי המגיע לי בצדק? בעה"ב שהבין את אשר לפניו, אמר לו: את כל העמל שייכות להאוכל שתקבל כעת, כאן מקבלים אוכל גם ללא עבודה כלל, מה שיגיע יגיע לא בשביל לאכול אלא עבור השכן, וזוהי דוגמא חזקה ליסוד זה אשר הוא נעלם מעיני האדם, שאין כל קשר בין ההשתדלות להתוצאה.

רבוי ההשתדלות מוכיח

שהוא סומך ובוטח בהשתדלותו

ולפיכך כאשר האדם עוסק בהשתדלות מיותרת הרי הוא מוכיח במעשיו שסבור הוא כי השתדלותו היא אשר תקדם לו להשיג מטרתו, ולכן מרבה הוא בהשתדלות כדי להרבות ולהגדיל התוצאה, ואז האדם עלול להזיק ולהפסיד את השפע שהוכן לו משמים ויצטרך לטרוח הרבה יותר ולקבל בפחות.

כדחזינן גבי יוסף הצדיק שמכיון שהרבה בהשתדלות ואמר זכרתני והזכרתני נאלץ להשאר בבית האסורים לעוד שנתיים ימים, היינו שבהשתדלותו זה לא זו בלבד שלא הועיל אלא שגם הזיק לעצמו בהשתדלותו היתירה.

וכן אותו הַלֵךְ עני שהלך לחטוב עצים בשביל לקבל ארוחתו, סיבבה אותו

ההשגחה כך, כדי שיכיר וידע שהשפע המזומן עבורו הוא יקבל בכל אופן שהוא, וכן היה במן שקיבלו ישראל במדבר, שמי שהניח את המן על יום המחר נפסד וירום תולעים ויבאש. כי מה לך לדאוג דאגת מחר, כשבירא עולם הזן ומפרנס לכל הכין בעבורך את כל המצטרך.

טעם לסגולת אמירת פרשת המן בכל יום

וכה כותב המשנה ברורה (באו"ח סימן א') על דברי השו"ע, לומר פרשת המן בכל יום, בכדי שילמד האדם שרבו השתדלותו לא תביא לו פרנסה, כפי שהיה במן שלא העדיף המרבה והממעט לא החסיר, ומביא עוד בשם הירושלמי, שכל האומר פרשת המן בכל יום מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו, והענין בזה בפשטות, כי באמת ע"י חטאי האדם הוא מונע השפע המוכן בעדו, אבל ע"י האמונה שמאמין בה' ובוטח בו, הוא פותח שוב דרכי השפע, כמש"א (תהלים לב, י) רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו, ובמדרש (ילקוט שמעוני תהלים רמז תשיט) אפילו רשע הבוטח בה', חסד יסובבנו, כי הבטחון גורם לפתוח צינורות השפע וארובות השמים נפתחים עבורו להוריק עליו מברכות שמים, אף אם הוא אינו ראוי לכך בשביל עוונותיו, וזהו כוונת הירושלמי, כל האומר פרשת המן בכל יום, והוא מתעורר לבטוח בה' בכל מצב, אזי מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו, גם אם אינו מגיע לו לפי מדרגתו (ובדרך מליצה אמרתי, אשר הנהוג לומר פרשה זו לאחר התפילה, כאשר בני האדם כבר ממחרים לצאת לפעלם עדי ערב, והנה יחשוב האדם כיצד אתמהמה כעת לומר פר' המן הרי אתאחר ואפסיד מפרנסתי, לזה קאמר הירושלמי, אל תחשוש להפסיד חמש דקות אלו של אמירת פר' המן פן תפסיד מפרנסתך, כי האומר.. מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו, אל תחוש ואמור הפרשה בכוונה ובמתינות).

כאשר השפע בא ממקור טהור

התוצאות הן גם נחת דקדושה

נקודה נוספת טמונה בזה, שהרי כל מה שהאדם מקבל בעולם הוא מצינור

השפע, אמנם כאשר השפע נובע ממקור טהור וקדוש, הרי הוא שפע דקדושה, וכנאמר (משלי י, כב) ברכת ה' היא תעשיר, וכאשר השפע בא ממקום קדוש וממקור של אמונה ובטחון, הרי כל תוצאותיו של שפע זה הוא ממקור טוב, וגם זוכה לבנים טובים וכשרים, אבל אם חלילה להיפך, כלומר שהאדם קיבל השפע ממקור לא טהור, והרויח כספו שלא ביושר, אזי גם התוצאות משפע זה אינן טובות, עדה"כ (דברים כ, יט) כי האדם עץ השדה, וכשם שבכדי שהאילן יצמיח פירות טובים ומתוקים יש להשקותו במים רבים, אבל אם ישקה האילן עם מים סרוחים או מי נפט בוודאי יצאו פירות מקולקלים.

כן הוא הדבר כאשר האדם בונה את ביתו עם שורש ומקור טהור, והוא משקה את ביתו ממועות כשר, שהרויח עם אמונה זכה וטהורה, אז גם יצמחו פירותיו ותולדותיו כיוצא בהם, ספוגי אמונה ובטחון עם שמחת חיים ועם התוצאות הטובות הנובעות מממון כשר הבא משפע קודש.

חטא המרגלים נחשב לפי גודל מדריגתם

ועתה אשובה ואראה לבאר ענין פגם המרגלים, כאשר מאז צאתם ממצרים אל מדבר שממה ציה ועיף בלי מים, והיו סמוכים לגמרי על שולחן אביהם שבשמים, ואכלו ונהנו משולחנו של מקום, וראו בעיניהם נסים ונפלאות גדולות, עד שלגביהם גם ההשתדלות הטבעית של שילוח מרגלים תיחשב להם כריבוי השתדלות, אכן אם היתה כל הנהגתם עד עתה בדרך הטבע, והיו יוצאים למלחמה ונוצחים בדרך הטבע, אז לא היה נחשב חטא המרגלים לעוון, אבל לאחר שראו את הנהגת ה' בדרך על-טבעיית והמסות הגדולות, הרי כל עיסוקם בהשתדלות טבעית נחשב לרבו השתדלות.

גדול הנהנה מיגיע כפו עם ירא שמים

ענין זה נוגע למעשה בחיינו, כאשר אף שהאדם מצווה להשתדל להתעסק

שעותיו ללימוד, כדי שלא להיגרר אחר ריבוי ההשתדלות, וממנו יראו וכן יעשו. היוצא מדברינו למעשה, כשאיש יהודי פונה לעסקיו ומשתדל עבור פרנסת ביתו, לא יבטח בהשתדלותו, כאילו היא המשפיעה לו די מחסורו, אלא יפריד בין עצם ההשתדלות להשפעה, ובוודאי ירחיר עצמו מעסק בריבוי ההשתדלות, כל אחד ואחד ישער בעצמו וישקול בשקל הקודש ובמאזני צדק, כמה היא בגדר החובה, ומאימתו נכנס לגדר של ריבוי ומיותר.

יזכינו ה' שנזכה להחדיר יסוד זה בקרבנו ולהשרישו עמוק בנפשינו, להתרחק ולהתנתק מכל שמץ של ריבוי השתדלות, ולהתדבק בבטחון אמיתי בבורא עולם, ואז תושפע קדושה על המעוה שנורוח, ותשרה עליו ברכת ה'.

מוקדשות ללימוד התורה בלבד, וכן בימי שישי יושב והודה, וכן בכל עת שמזדמן לו רגע פנוי שמאיזה סיבה שהיא לא הלך אל העסק, הוא נמשך מאליו אל הגמרא, כששאלתיו פעם: הרי ביכלתך להרויח פי כמה בכל מיני דרכים, ענה לי: הרי הנני מרויח כפי צרכי ויש לי מעות די ספוקי, הרי כעת עדיין לא הגעתי לפרק נישואי צאצאי, הנני מנצל את זמני ללימוד. ובאמת הוא איש מצליח מאוד בנכסיו, ונקרא מהבעלי בתים החשובים ונמנה בין בעלי ההון בבי"ש, וזו היא דוגמא מני רבות כיצד אברך צעיר העושה השתדלות לפרנסתו, אך יודע להחשיב את העיקר ולהניח את התפל, כשבכשרונותיו ביכלתו לצבור הון רב, אך בחכמתו הוא מנצל את רוב

לפרנסתו ולהביא טרף לביתו, הרי כל עוד שזה רק לקיים חובת ההשתדלות ואינו מרבה בה יותר מהצורך, ראויה היא ואף מצוה יש בה, בילדותי ובבחרותי זכיתי להתגדל במקום שהסתופפו בו אונגערישע אידן, שברובם היו יראי שמים שנהנו מיגיע כפם, לעולם לא אשכח את סדר יומם המופלא שראיתי אצלם תמידים כסדרם, כאשר כבר משעות הבוקר המוקדמות ישבו והגו כמה שעות בגמרא לפני התפילה, ואף לאחריה, ואח"כ יצאו לפעלם ועסקו במשא ומתן, ושוב לעת ערב רגליהם מוליכות אותם לביהמ"ד ללמוד עוד כמה שעות.

בדומה לזה הנני מכיר אברך בעירנו בית שמש, שמחזיק בית עסק, אבל מדי יום ביומו השעות שלפני הצהריים

ועשו להם ציצית

שאתה מכריז על עצמך זה מחייב אותך, מזכיר לך את המקום בו אתה נמצא.

עצה כיצד להתגבר על ההרגל

המחליש את ההתעוררות

אמנם השאלה המטרידה ומנקרת בלב כל אחד, הרי גם בזה מכה כח ההרגל, וכשהאדם מתרגל ומסתגל למלבוש זה הרי שוב שוכח הטעם והמטרה שלשמה הוא לבש אותו, ואם כן מה הועילו חכמים, וכאן הבן שואל, כיצד ניתן באמת להתחדש ולעורר את התשוקה ואת הנעימות במצות ציצית, שהנני מתעטר בה מאז היותי בן שלש שנה, שכן מי שהורגל מנעוריו ללבוש טלית קטן כבר לא יוכל ללכת בלי טלית קטן, זה נהפך כעצם מעצמו וכחלק מחייו, אם כן איפוא איך אפשר לקבל התחדשות מנועם זיו המצוה, שזו כן תזכירהו יום יום את כל מצוות ה' לעשות אותם.

על זה אפתחה במשל פי, ידוע מספה"ק (שער הכוונות ריש דרוש

באיזה סוג חותם מדובר, בשל חרס או של מתכת, עכ"פ ענין החותם הוא שהעבד מציין ומכריז על עצמו אני הוא עבדו הנאמן של אדוני, וכמו שנהוג היום שעובדי מפעל או חברה עונד על עצמו או על בגדו שם וסמל של החברה, שכל רואיו יכירו כי הוא עובד שייך לאותו מפעל. כדבר הזה הוא באיש יהודי המתעטר עם טלית מצוייצת, הוא מכריז על עצמו בשמחה, אני הוא חייל נאמן בצבאו של הקב"ה.

ואסביר זאת בפשטות, כששוחחתי על ענין זה עם גערער חסיד, וכידוע הם קושרים שערות הפיאות בגובה הראש מתחת לכיפה, אמרתי לו: הנה דוגמא מוחשית לדברי, הרי בזה שהנך הולך בצורה כזאת, הרי הנך מכריז על עצמך שאתה גערער חסיד, וזה מחייב אותך בהרבה דברים והנהגות, בלכתך ברחוב אתה מתבלט בדפוס הנהגתך התואמת למעמדך, וכך היא בכל שאר חצר חסידית, אם זה בלבוש מסויים או בצורת הנהגה מסויימת וכדומה, השם

שורש וטעם מצות ציצית

בסוף הפרשה נכתבה מצות ציצית, הפרשה שאנו קוראים אותה פעמיים בכל יום, והמצוה החביבה שאנו מקיימים אותה דבר יום ביומו, בלבישתנו בגד עם ארבע כנפות מצוייצות, ישנה נקודת התבוננות, בעצם מצוה זו היא כחוק בלי טעם, אבל כבר דרשו על זה טעמים שונים, וגם בפסוק עצמו מובא הטעם, למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי (וידוע שיטת הב"ח דבכל מצוה שנכתב בתורה הטעם למען וגו', הרי שכוונת טעם המצוה בעת קיומה הוא לעיכובא), וברש"י מביא משם חז"ל, דציצית עולה ת"ר, ועם ה' קשרים ושמונה חוטים הרי תרי"ג, כנגד תרי"ג מצוות.

אבל באמת ראוי להתבונן כיצד מתעורר האדם לקיום תרי"ג המצוות ע"י לבישת ציצית, מה שייכות של בגד זה לזכירת תרי"ג מצוות.

ועל זה יש תירוץ נאה ונעים, מצינו בגמרא (שבת נח). לגבי עבד שיוצא בחותם של בעל הבית, והגמרא דנה

שוב לא יהיה לי, ועל דא וודאי קא בכינא, והנה בוודאי שהנקודה היא לאו דוקא החוטין והפרוטה, ואף לא החשיבות שהיא מצילה אותי שלא לעבור על מצות ה', אלא ההכרה שזאת היא אשר מקרבת את נפשי ונשמת, ומביאה אותי לקרבת אלקים לעשות את כל מצוות ה'.

אם כן איפוא זאת נעשה להתבונן ולהתחדש, אף שאנו מקיימים מצוה זו כבר שנים רבות יום יום, נוכל לעורר בקרבינו רצון ותשוקה להתדבק במצוה זו, שהיא מצד אחד צינה ומגן מכל רע, ומאידיך גורם ל"זכרתם את כל מצוות ה' (במאמר מוסגר, כבר דברנו את גודל הנחיצות והמעלה בשינון וידיעת כל התרי"ג מצוות, וכידוע שמרן הגרי"ח זוננפלד זי"ע היה שואל לכל בחור בר מצוה: האם הנך יודע את כל תרי"ג המצוות? וכשענה בשלילה, אמר לו: וכיצד תרצה לזכור - וזכרתם את כל מצוות ה', אם אינך יודע מה הם?! וזה תואם למה שאמרנו לעיל שבזה שהעבד נושא עליו חותם האדון הוא מכריז שהוא עובד וכפוף לרבו ועושה את כל אשר יצווה עליו, נמצא שאם הוא אינו יודע כלל במה וכיצד לעבדו, מה תועלת יש לו בנשיאת החותם, ובהכרזה שהוא משמש לו כעבד?! הרי זה דומה למי שנכנס לעבוד במפעל והוא מדביק עליו סמל ושם המפעל, אבל אינו יודע כלל מה הוא צריך לעבוד במפעל הרי זה חוכא וטולא.

ולפיכך ראוי מאוד שכל אחד ישנן יודע את כל התרי"ג מצוות עד שידע אותם על בורים, ואז הציצית יהא נחשב לחותם המלך, וכרוזה נפיק מיניה אנא עבדא דקודשא בריך הוא).

מחיר, ואכן מגן זה כבר הציל חייהם של אלפים ורבות חילות קרב.

הנה כי כן כשהאדם ישריש בנפשו שבגד קדוש הזה של ד' כנפות הוא המגן שכל חייו תלוי בו, אז ישמור עליו בתכלית הזהירות שלא ישכח אף לרגע קט מללבושו, וכהאי משל דאיתא במדרש (תנחומא שלח, טו) לאדם שנפל מהספינה לתוך המים, ורב החובל הושיט לו חבל ואמר לו: תפוס חזק בחבל הזה, כי כל עוד שאתה מחזיק בחבל תינצל ותחיה, ואם תניחנו תפול ותטבע במים, ומבאר המדרש שכן הוא הציצית, ידע האדם כי כשהוא דבוק במצוה זו הוא אוהז בחבל המציל נפשו מטביעה ומיתה, ואז בוודאי יחשיב מצוה זו ויתחדש עליו בכל יום להשתוקק ולהשיג שגב מצוה זאת.

הציצית מביאה לקרבת אלקים

ולפי הבנה זו מובן את המסופר על הגר"א מוילנא זי"ע שרגעים מספר בטרם השיב נשמתו ליוצרו, בכה מאין הפוגות, ולשאלת תלמידיו על פשר בכיו, החזיק בציציות שעל כנף טליתו ואמר: כאן בהאי עלמא עם כמה פרוטות שבהם אני קונה חוטי הציצית, אפשר לי לקנות עולמי ולזכות לקרבת אלקים בקיום מצוה חשובה כזאת בכל עת ורגע, אבל ברגע שהנני עובר לעולם שכולו טוב, אכן טוב הוא, גן שמתעדנין בו ונהנים מזיו השכינה, אבל בחירה להתקרב להשי"ת ע"י כמה חוטין שנקנו בכמה פרוטות, זה

א' דציצית דף ד ע"א) שמצות ציצית נקראת מקיף, כעת לא נתעמק בסתר המדריגה דעומק ענין זה, אבל נתעכב במה שנאמר בפסוק ומבואר בראשונים, שהציצית מסוגלת לכבוש היצר, כמש"כ "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", שכן האדם נמצא בכל ימי חייו בקשר המלחמה עם יצר התאוה, ובגד קדוש זה כוחו יפה ומסוגל להגן על האדם במלחמה קשה זו ולהכריע את יצרו.

בגד הארבע כנפות הוא מגן וצינה

על נשמת האדם

משל למה הדבר דומה, כידוע חייל המשרת בצבא, לובש מדים מיוחדים, אבל מתוך מדים אלו ישנו מלבוש קטן בכמות אך כבד במשקלו, אשר בזה תלויה הצלת חייו, והוא לבוש ברזל (אפודת מגן) המגן על גופו שלא יוחדרו חצי האויב לתוך האברים שהנשמה תלויה בהם, כמו שעל הראש הוא חובש כובע של ברזל (קסדא) להגן על ראשו מרסיסי ברזל של חצים ובליסטראות וכדומה.

לכן כשהחייל לובש את בגדיו טרם צאתו לערוך מלחמה וקרב, אכן יודע הוא שעליו ללבוש כל מדיו, אבל על מלבוש קטן זה הוא שומר מכל משמר, ואף שהורגל ללבושו יום יום גם הוא מלא בזהירות שלא ישכח מללבושו, כי זה בשבילו שאלה של חיים ומות, ובפרט אם הוא מהחיילים העומדים בחזית המלחמה לא יוותר על לבוש מגן הזה בכל

טַעֲמוּ וְרֵאוּ פִּי טוֹב הִי

הודעה משמחת

אפשר לשמוע את כל השיעורים והשיחות חיזוק בקו:

בארץ ישראל - 02-5368970

בארה"ב - 646-585-3065 באירופה - 443303900488

שמעו ותחי נפשכם

כל הזכויות שמורות למכון "טעמו וראו"

להערות והארות ולקבלת הגליון ולכל עניני הגליונות

ניתן לפנות בכתובת אימייל: a8426277@gmail.com

טל': 053-415-9162